

Rajnai Rottetz Csaba

Tiltott zóna

Már világos volt, mikor úgy döntött, hogy elindul élelem után. A régi, jól ismert útvonalat követte. Végig a függőleges fal mellett, majd át az érdes, kráterekkel szabdalta kő síkságon, végül a szűk, alacsony szoroson, ahol hason csúszva is alig lehet átvergődni. Eddig minden alkalommal sikerült bőséges mennyiségű táplálékot szereznie. Két napja azonban mintha valami tájfun járt volna az élelemszerző helyen, úgy eltűntek az ízes falatok. Bosszúsan tapasztalta, hogy ismét hiába keresgél a megszokott vidéken. Mérgesen toppantott, majd visszamászott a szoros szűk nyílásán.

- Hát most merre keresgéljek? - villant belé a gondolat. - Lesz, ami lesz, én megpróbálkozom a tiltott zónával! - Szülei mindig óva intették, hogy bemerészkedjen a tiltott területre. Egészen kicsi korában egyszer majdnem átlépte a határvonalat, azonban anyja résen volt, és az utolsó pillanatban elkapta a grabancát és visszavitte a védett területre.

- El akarsz pusztulni, te ostoba? - korholta. - El sem tudod képzelni, milyen veszedelmek leselkednek arrafelé! Öregapád remegve mesélte a megmenekülését kislány koromban. Hárman indultak neki a felfedezőútnak, és csak ő menekült meg csodával határos módon. Hatalmas veszedelmek szakadtak a nyakukba. Futottak, ahogyan csak bírtak, mégis két társát elérte a végzet. Neki is csak az volt a szerencséje, hogy az utolsó pillanatban felfedezett egy hasadékat, és gyorsan belebújt. Így a robogó szörnyűség átviharzott felette. Három napig ki sem merte dugni az orrát, pedig már másnap reggel forró áradat öntötte el a nyílást. Szerencséjére a víz gyorsan elszivárgott a mélybe, és így nem fulladt bele. A harmadik nap éjszakáján aztán már nem bírta tovább, és nekivágott a hazafelé vezető útnak. Szinte tántorgott az éhségtől és az átélt borzalmaktól, mikor végre megjött. Azóta az a vidék számunkra is tabu.

Újra eszébe villantak anyja dorgáló szavai, mikor megközelítette a határmezsgyét. Az éhség azonban nagyúr. Már két napja nem evett szinte semmit. Óvatosan meg-megállva lépkedett a veszélyes vidéken. Látszatra semmi fenyegető nem volt a környéken, mégis szinte zsigereiben érezte a félelmet. Elhatározta, hogy bármilyen kis intő jelet tapasztal, azonnal visszafordul. Tétovázva haladt előre. Maga sem tudta, mennyi idő telt el azóta, hogy a tiltott területre lépett. Egyszer csak egy hasonló szoroshoz érkezett, mint ami a megszokott élelemszerző terület határán volt. Ez nem volt olyan alacsony, és valami furcsa szagú szellő lengedezett benne. Egészen kellemesnek találta az illatot. Mielőtt a nyílásba hatolt volna, figyelmesen körülnézett. Nem látott semmi fenyegető jelet, így hát lassan bemászott az alacsony járatba. Alig lépett párat, máris vége volt a szűk folyosónak, és egy szokatlanul világos térségre ért. Itt nem uralkodott az a megszokott, mégis biztonságos félhomály, mint a másik területen. Éles fénypázmák világítottak meg mindent. Eleinte zavarta a nagy fényesség, de ezt is hamar megszokta. Figyelmét a vidék talaja vonta magára. Nem tudta megítélni, miből van, mert még ilyen anyaggal nem

találkozott, szokatlanul puha, selymes szálak borították a földet, ameddig csak ellátott. Párpercnyi óvatos gyaloglást követően egy függőleges oszlophoz ért. Az oszlopon kisebb-nagyobb mélyedések voltak, amik jó fogódzót nyújtottak számára. Lassan kezdett felmászni rajta. Valami megmagyarázhatatlan érzés azt súgta neki, hogy az oszlop tetején talál eledelt. Mászott, mászott, míg csak egy hasadékhoz nem érkezett. Nagy nehézségek árán préselte át magát a résen, és feljutott egy fennsíkra.

Az egész síkságot valami furcsa fehér anyag borította. Nagyon könnyű volt rajta a járás, nem csúszott, és rugalmasan besüppedt léptei alatt. A közelben egy csillogó tárgy állt. Széles talpa volt, ami karsú oszlopban folytatódott, majd kiszélesedve félgömbhöz hasonló formát öltött. Ez a félgömbforma tükrözte vissza vörösen a fényt.

Mi lehet vajon ez? - peregtek gondolatai. Közelebbről kell megvizsgálni, hiszen olyan szép és békés, hogy talán nem rejt veszélyt a számomra.

A gondolat még végig sem futott rajta, mikor megindult a felfedezőútra. Az oszlopra csak nagy nehézségek árán sikerült felmásznia. Látta, hogy a félgömb belülről üreges és benne rubinszínű folyadék illatozott. Mint a villámcsapás tört rá a szomjúság. - Muszáj inni valamit, mert szinte elepedek! - morfondírozott. Ennek a folyadéknak pedig fenséges az illata. Lassan tapogatózva kezdett lemászni a kis piros tó széléhez. Hirtelen megcsúszott, és már el is merült a csodálatos illatú folyadékban. Mohó kortyokkal szívta magába a nedűt. Ilyen csodálatos ízű italt még nem kóstolt. Mikor már teleitta magát, odatempózott a tavacska partjához, hogy kimásson belőle. Rémülten tapasztalta, hogy a félgömb belseje teljesen sima és csúszós. Nem tudott megkapaszkodni sehol sem. Ijedten tempózott körbe, körbe, míg csak az erejéből futotta. Közben pedig először jóleső zsibbadtság vett erőt rajta, majd egyre kellemetlenebb szédülés és rosszullet gyötörte. Tudatával még utoljára érzékelte, hogy egy sötét árnyék vetül rá, aztán már csak a semmi ölelte magához.

*

A szobába belépő mogorva férfi haragosan csapta be maga után az ajtót.

- Fene essen az adóhivatalba, az ember bőrét is lenyúznák, ha hagyná! - morgott, mint egy bolhás kutya.

Az asztalhoz lépett, hogy félbe maradt borát kihörpintse a pohárból, Szeme a pohár mellett vöröslő foltokra vetült. Megrázta a fejét, és hangosan szusszantva hozzáfűzte az előbbi monológhoz: Még ez is! Az asszony leveszi a fejemet a pecsétes terítő miatt.

Felkapta a poharat és a szájához emelve, meglátta a benne döglötten lebegő csótányt. Először nem jött hang a szájára, majd mérges fűjtatással kiadta dühét.

- A rosseb egye meg ezeket a csótányokat. Már a harmadik emeletre is feleszi a fene őket. De majd szólok is a házmesternek, mert ez már tűrhetetlen!

Fogta a poharat, és kiment a WC-be. Kiöntötte a kagylóba, s arcán torz vigyorral lehúzta a vizet. - Ússzál csak, ússzál, ha tudsz! - szólt, és kiment előlbiteni a poharat.